

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Full Care s. r. o.**, se sídlem Londýnská 309/81, Praha 2, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2019, č. j. 548/2019-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2021, č. j. 2 A 41/2019-32,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2021, č. j. 2 A 41/2019-32, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Podstatou věci je, zda při posuzování přestupku žalobkyně správní orgány a po nich i správní soud správně posoudily splnění podmínky pro pořizování záznamů automatickým technickým zařízením vymezené v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii („zákon o obecní policii“).

[2] Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019, č. j. MHMP 324785/2019/Živ, Magistrát hl. m. Prahy („správní orgán I. stupně“) shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („silniční zákon“) a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistila, aby dne 1. 9. 2018 v 12:14 hodin v Praze 4, ul. Spořilovské – Hlavní při užití jejího vozila, byly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Rozhodnutím ze dne 18. 4. 2019, č. j. 548/2019-160-SPR/3, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Městského soudu v Praze.

II. Posouzení věci městským soudem

[3] Rozsudkem ze dne 9. 9. 2021, č. j. 2 A 41/2019-32, městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění se, mimo jiné, zabýval námitkou, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení stálých automatických technických systémů, které slouží k pořizování záznamů. Jelikož žalobkyně tuto námitku vznesla až v žalobě, doplnil městský soud dokazování o vytištěné webové stránky (<https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>). Z této listiny bylo zřejmé, že od 3. 3. 2015 Městská policie Praha zveřejňuje na svých stránkách místa k měření rychlosti strážníky městské policie, seznam těchto míst v době spáchání přestupku pak vyplývá z dopisu ze dne 14. 12. 2017.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z několika důvodů. Jedním z nich je nesplnění podmínek měření dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, což spadá pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Výtisk webové stránky <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49> splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii neprokazuje. Uvedená webová stránka je nadepsána jako „Místa k měření rychlosti strážníky MP“, podnadpis „Místa k měření rychlosti vozidel strážníky MP, účinná od 1. 8. 2019“. Jde tedy o seznam míst, na kterých smí strážníci měřit rychlost. Daná listina je způsobilá dokazovat splnění podmínky dle § 79a silničního zákona. Podmínkou dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii však je, že obecní policie zveřejní informaci o zřízení stálých automatických technických systémů. Městská policie netvrdí, že by se jednalo o seznam míst, kde jsou zřízeny stálé automatické technické systémy. Tvrdí, že se jedná o seznam míst, kde smí měřit, tedy o seznam míst, kde se postaví strážník s rychloměrem a měří. Uvedená webová stránka vůbec není způsobilá prokázat splnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Jedná se navíc o seznam míst účinný od 1. 8. 2019. K přestupku ale mělo dojít o rok a měsíc dříve, a to dne 1. 9. 2018.

[6] Stran přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že v obdobné situaci vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako přijatelnou (rozsudek ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-36). Stěžovatelka navíc vznáší právní otázku, která dosud nebyla přímo řešena judikaturou, a to, zda jakýkoli seznam míst splňuje podmínku dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, nebo zda místa musí být zveřejněna s informací, že jde o místa, kde jsou zřizovány automatické technické systémy. Přesah zájmů samotné stěžovatelky je zde pak dán i tím, že správní orgán I. stupně rozhoduje tisíce přestupků na

pokračování

základě stejného podkladu. V takové situaci je vhodné vědět, jak pro účastníky, tak pro správní orgány, zda je takový „důkaz“ dostatečný, či je zapotřebí napříště provést dokazování jiné (jinými listinami), případně dává návod ostatním správním orgánům, které dokazují splnění téže podmínky.

[7] Žalovaný ve vyjádření pouze uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem městského soudu.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Před tím, než Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu přezkumu, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Nejvyšší správní soud se vymezením pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ již zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Asz 13/2006-39). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o *věci azylu, resp. mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*. Jak již soud uvedl ve svém usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Při rozhodování o (ne)přijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikturně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Asz 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat

především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Nejvyšší správní soud zkoumal, zda se městský soud dopustil zásadního právního pochybení. O zásadní právní pochybení se obecně jedná, pokud se lze domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Právě takového pochybení se městský soud dopustil i v nyní projednávané věci. Napadený rozsudek je v části týkající se oprávnění obecní policie k pořizování záznamu automatickým technickým systémem (v podrobnostech viz body 14 - 19) nepřezkoumatelný. Kasační stížnost je proto přijatelná.

[13] Kasační stížnost je **důvodná**.

[14] Pokud obecní policie pořizuje záznamy prostřednictvím stálých automatických technických systémů, je podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.

[15] Uplatnit námitku nezveřejnění informace o umístění automatického technického systému dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii až v řízení před správním soudem, je přípustné, aniž by taková námitka byla dříve uplatněna ve správním řízení (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, 3577/2017 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39). Krajský soud je v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., „*povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nabrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, 3577/2017 Sb. NSS).

[16] Městský soud tedy postupoval správně, jestliže se dokazování snažil doplnit. Nejvyšší správní soud ale musí přisvědčit námitce stěžovatelky, že z předložených důkazů nelze s jistotou dovodit splnění informační povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Městský soud naplnění informační povinnosti dovozoval z dopisu ze dne 14. 12. 2017 (součástí správního spisu) a z výtisku webové stránky <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>, který provedl jako důkaz na ústním jednání. Z dopisu ze dne 14. 12. 2017, jehož přílohou je listina „Místa k měření rychlosti strážníky MP“ (obsahující místa měření rychlosti), nevyplývá, že by informace o zřízení stálých automatických technických systémů byla zveřejněna. Z dopisu pouze vyplývá, že Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy zaslalo seznam míst k měření rychlosti

pokračování

řediteli správního orgánu I. stupně. Splnění informační povinnosti nevyplývá ani z výtisku webové stránky, neboť ten reflektuje stav od 1. 8. 2019, tedy po spáchání přestupku.

[17] Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že pod nápisem „Místa k měření rychlosti strážníky MP“ je uvedeno „Zveřejněno: 3. 3. 2015 15:36“, což by mohlo znamenat, že od 3. 3. 2015 Městská policie Praha zveřejňuje na svých stránkách místa k měření rychlosti strážníky městské policie. Nicméně podnadpis „Místa k měření rychlosti vozidel strážníky MP, účinná od 01. 08. 2019“ a pod ním seznam míst k měření rychlosti dokazuje pouze to, že informace zřízení stálých technických systémů byly zveřejněny od 1. 8. 2019. Předchozí možná podoba webové stránky tímto důkazem zachycena není a nelze tak s jistotou uzavřít, že informační povinnost dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii byla splněna i ke dni 1. 9. 2018 (den kdy mělo dojít ke spáchání přestupku).

[18] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu zveřejnění informace dle § 24b zákona o obecní policii na webových stránkách představuje vhodný způsob zveřejnění (rozsudek ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-42, body 14 – 16). Obsah webových stránek je ale proměnlivý v čase. Pro účely posuzování splnění informační povinnosti dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je relevantní obsah, který časově odpovídá okamžiku spáchání přestupku. Pokud tedy zachycený stav webových stránek časově odpovídá době po spáchání přestupku, není možné tímto důkazem osvědčit splnění podmínek dle § 24b zákona o obecní policii. Takový stav totiž neprokazuje, že došlo k uveřejnění informace o zřízení stálých technických systémů před spácháním přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019-41, body 26 – 27).

[19] Městský soud tak pochybil, když dovodil, že v projednávané věci byla informace o zřízení stálých automatických technických systémů uveřejněna vhodným způsobem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii ke dni spáchání přestupku na podkladě obsahu webových stránek k pozdějšímu datu. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která ve svém důsledku mohla vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

[20] Co se týče otázky vznesené stěžovatelkou ohledně specifikace seznamu míst (viz bod 6), Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby se jí v této fázi zabýval. Pokud mu totiž z výše uvedených důvodů není znám obsah webové stránky v době spáchání přestupku, nemůže hodnotit, jakým způsobem městská policie místa měření popsala.

[21] Otázka zveřejnění informace o zřízení automatických technických systémů za podmínek vymezených v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je zásadní pro posouzení možnosti městské policie tento systém užívat a předávat informace o zjištěných přestupcích. Nejvyšší správní soud se tak nemůže zabývat zbývajícími kasačními námitkami, které jsou věcné, neboť nejsou napevno stanoveny podmínky stíhání přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 As 151/2021-36, bod 26).

[22] Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku městského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud tedy v dalším řízení doplní dokazování za účelem prokázání uveřejnění informace o umístění měřicího zařízení v době spáchání přestupku.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2022

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu